

Mr. H. van der Wiel*

Het Rotterdams Garantiefornulier 2000

Over het Rotterdams Garantiefornulier heb ik al eerder gepubliceerd, maar in diverse tijdschriften, en mij is gebleken dat het voor menigeen moeilijk is om die artikelen, meestal alweer ongeveer 5 jaar geleden gepubliceerd, te vinden. Daarom geef ik in dit artikel in *TVR* een samenvatting. Mijn eerdere artikelen zijn gepubliceerd in *European Transport Law* 1999, 3, *Advocatenblad* 4 februari 2000, *Advocatenblad* 25 augustus 2000 en *TvI (Tijdschrift voor Insolventierecht)* 2001-1. Die artikelen gaan deels ook over het NVB-model Beslaggarantie 1999.

In maart 1970 is er in Rotterdam een Commissie Rotterdams Garantiefornulier (CRG) samengesteld, thans bestaande uit de advocaten jhr. mr. V.M. de Brauw, mr. G.M.C.C. Bruyninckx, mr. L.R. Kiers en mr. H. van der Wiel (secretaris). Het doel was een standaard Rotterdams Garantiefornulier te maken dat aanvaardbaar zou zijn voor alle Rotterdams advocaten. De commissie is niet op formele wijze door enige instelling benoemd.

Het probleem in 1970, en daarvóór, was dat de verschillende Rotterdams advocatenkantoren ieder hun eigen standaardgarantiefornulier hadden, hetgeen leidde tot discussie in en buiten rechte wanneer een beslag opgeheven moest worden tegen zekerheid. De discussie kostte advocaten tijd en ligtijd van schepen.

Wel werd regelmatig aan de president van de Rotterdams rechtbank gevraagd om in kort geding te beslissen, maar voor die president was het lastig dat hij iedere keer maar een gedeelte van de argumenten te horen kreeg, terwijl de discussie iedere keer ging over een ander fornuulier van één van de Rotterdams advocatenkantoren. Bovendien is een zitting in kort geding niet bij uitstek geschikt om een geheel nieuw standaardgarantiefornulier te ontwerpen. Daarvoor is tijd en bezinning nodig.

Periodieke wijzigingen in het fornuulier

De eerste tekst werd gepubliceerd door de commissie in 1972. Het doel was bereikt, omdat de tekst werd aanvaard door alle Rotterdams advocaten en ook door de Rotterdams rechtbank. Bovendien begonnen ook advocaten in andere gedeelten van Nederland dit fornuulier te gebruiken. Het werd het meest bekende fornuulier in Nederland, maar in 1999 kwam het Garantiefornulier van de Nederlandse Vereniging van Banken (NVB). De meeste Nederlandse banken willen alleen garanties op het NVB-formulier stellen. Maar dat fornuulier is alleen voor 'binnenlands' gebruik, omdat de bank onder het NVB-formulier alleen betaalt

wanneer er een onherroepelijke beslissing van een Nederlandse rechter is. Onder het Rotterdams fornuulier wordt er betaald door de borg wanneer er een onherroepelijke uitspraak is van een Nederlandse of van een buitenlandse rechter, dat maakt niet uit. In geval van arbitrage is er overigens geen verschil tussen het Rotterdams fornuulier en het NVB-formulier, waaronder betaald moet worden tegen een arbitraal vonnis, ongeacht of dit in Nederland of in het buitenland geweest is.

Overigens is het ten tijde van het stellen van zekerheid niet altijd zeker waar de bevoegdheid ligt: bij arbiters, bij de Nederlandse rechter of bij een buitenlandse rechter. Daarover kan een geschil ontstaan en soms moet zo'n geschil beslist worden in de procedure voor arbiters en/of de rechter. Als arbiters zich bevoegd verklaren, dan kan daarover bij de rechter geklaagd worden in het kader van een vernietigingsprocedure. Als arbiters zich onbevoegd verklaren, dan is daarmee de kous af. Hiermee doel ik op de Nederlandse situatie.

Als er een geschil is omtrent bevoegdheid, terwijl er de mogelijkheid is dat er een buitenlandse rechter bevoegd is, dan doet de schuldeiser er verstandig aan een garantie op het Rotterdams fornuulier te eisen, omdat hij aan een garantie op het NVB-formulier niets heeft als hij de zaak uiteindelijk wint voor een buitenlandse rechter.

Door opmerkingen vanuit de praktijk en doordat het Nederlands recht af en toe gewijzigd werd, is het fornuulier 1972 opgevolgd door de gewijzigde fornuulieren 1978, 1985, 1992 en 2000. Het fornuulier is beschikbaar in de Nederlandse en in de Engelse taal.

De eerste alinea van het Rotterdams fornuulier

Hierin doet de borg afstand van alle voorrechten en exceptiën en het bepaalde in artikel 7:855 BW. De woorden 'voorrechten en exceptiën' stammen eigenlijk uit het oud BW en staan niet meer in het nieuw BW maar zijn als beschrijvende woorden gehandhaafd. De bedoeling is dat hiermee vaststaat dat de borg meteen moet betalen wanneer hij daartoe verplicht is onder het Rotterdams fornuulier.

Artikel 7:855 BW bepaalt dat een borg niet verplicht is te betalen totdat de hoofdschuldenaar in verzuim is. Bovendien is de schuldeiser op grond van het artikel verplicht, wanneer de schuldeiser de hoofdschuldenaar aanmaant, een kopie van die aanmaning te zenden aan de borg. Een borg heeft ook nog verdere rechten naar Nederlands recht. Het zou te ver gaan deze alle op te sommen. Maar deze hebben

* Van der Wiel Advocaten Rotterdam.

meestal het doel dat de borg niet verplicht is om meer te presteren dan de hoofdschuldenaar. Dit is ook de basis van het Rotterdams formulier, dat de borg zelfs een extra recht geeft: de borg kan afwachten totdat de schuldeiser een arbitraal vonnis of een onherroepelijke uitspraak van de rechter verkregen zal hebben tegen de hoofdschuldenaar of totdat er een schikking is tussen de schuldeiser en de hoofdschuldenaar. Maar het Rotterdams formulier sluit iedere discussie uit tussen de borg en de schuldeiser met betrekking tot mogelijke rechten die de borg nog mocht hebben nadat er een arbitraal vonnis, onherroepelijk vonnis van de overheidsrechter of schikking is. De borg zou bijvoorbeeld kunnen stellen dat de schuldeiser eerst zou moeten trachten het vonnis te executeren tegen de hoofdschuldenaar en dat het niet redelijk zou zijn om meteen betaling te vragen van de borg.

In het Rotterdams formulier staat dat de borg moet betalen als er een onherroepelijk vonnis van de bevoegde rechter is. Of de desbetreffende rechter bevoegd is moet deze rechter zelf beslissen tijdens de procedure tussen de schuldeiser en de hoofdschuldenaar. Die hoofdschuldenaar moet het eventuele verweer van onbevoegdheid voeren. De borg kan dit punt niet opwerpen nadat er een onherroepelijk vonnis is.

De borg moet betalen wanneer er een wettige arbitrale beslissing is. Op dit punt staat niet in het Rotterdams formulier dat er een onherroepelijk arbitraal vonnis moet zijn, hetgeen dit formulier wel bepaalt ten aanzien van vonnissen van de rechter. De reden daarvoor is dat naar Nederlands recht de mogelijkheid bestaat om een actie in te stellen voor de rechter teneinde een arbitraal vonnis te laten vernietigen. Maar normaliter schorst dit niet de uitvoerbaarheid van het arbitraal vonnis, hoewel de rechter anders kan bepalen. Bij de vernietigingsactie kan de rechter niet opnieuw de merites van de zaak, die door arbiters beslist is, beoordelen.

Een arbitraal vonnis kan alleen vernietigd worden wegens een beperkt aantal formele gronden, dat in de wet is opgesomd. Maar het Rotterdams formulier bestrijkt natuurlijk ook zaken, waarin er in het buitenland gearbitreerd wordt. In maritieme zaken wordt vaak arbitrage Londen afgesproken. Ieder land heeft zijn eigen wetgeving op het punt van het laten vernietigen door de rechter van arbitrale vonnissen, al dan niet op grond van alleen formele punten of ook op het punt van de merites van de zaak. In het verleden heeft de commissie het moeilijk gevonden om al deze situaties te vangen in de tekst van het Rotterdams formulier. Daarom is dit op deze punten wat vaag met de woorden 'wettige arbitrale beslissing' respectievelijk 'valid arbitration award'. De bedoeling is echter dat de borg moet betalen wanneer er geen gewone rechtsmiddelen (meer) openstaan tegen een arbitraal vonnis, die kunnen leiden tot een inhoudelijke beoordeling van de zaak op zijn merites. Als dit laatste wel mogelijk is, behoeft de borg nog niet te betalen en kan deze afwachten tot er een einduitspraak is in hoger beroep, waartegen geen verder beroep openstaat op grond van de merites van de zaak.

Bij arbitrages komt het niet vaak voor dat er hoger beroep mogelijk is op grond van de merites van de zaak. Dit komt echter voor bij sommige branchearbitrages waar er de mogelijkheid is van een appèlarbitrage, terwijl het in Engeland in beperkte gevallen mogelijk is om hoger beroep in te stellen van een arbitraal vonnis bij de rechter die de zaak op zijn merites, dus inhoudelijk, beoordeelt.

Het garantieformulier laat open welke rechter er bevoegd is om het geschil te beslechten tussen de schuldeiser en de hoofdschuldenaar en wat het toepasselijke recht is. Dit zijn punten die later beslist moeten worden, als er een geschil over is, tussen de schuldeiser en de hoofdschuldenaar, en waar de borg buiten staat. Bovendien kan de borg niet door zijn eenzijdige ondertekening van de garantie (die niet is meegetekend door de schuldeiser noch door de hoofdschuldenaar) verandering brengen in de bevoegde rechter en het toepasselijk recht met betrekking tot de overeenkomst tussen de schuldeiser en de hoofdschuldenaar.

Soms vervangen gebruikers van het Rotterdams formulier de uitdrukking 'de bevoegde rechter' door bijvoorbeeld 'de Rechtbank Rotterdam'. Dit moet niet gebeuren. In de eerste plaats omdat de borg dit niet eenzijdig kan veranderen. Als hierover een overeenkomst getroffen dient te worden, dan moet dat tussen de schuldeiser en de hoofdschuldenaar in een apart document.

Bovendien is het onverstandig als schuldeiser om de garantie te beperken tot een vonnis van bijvoorbeeld de Rechtbank Rotterdam. Dit beperkt de rechten van de schuldeiser en later kan blijken dat de Rechtbank Rotterdam niet bevoegd is. En zelfs wanneer die rechtbank in eerste instantie bevoegd is, kan het zijn dat die rechtbank de vordering afwijst, maar dat in hoger beroep het Hof Den Haag de vordering toewijst. Er kan ook cassatie komen en verwijzing, waarna een ander hof de zaak afdoet. Dan komt er geen toewijzend vonnis van de Rechtbank Rotterdam en dan zou de borg kunnen stellen dat er niet betaald hoeft te worden ondanks het feit dat de vordering wel is toegewezen bij onherroepelijke beslissing van een andere Nederlandse rechter. Die discussie moet vermeden worden.

In de eerste alinea van het Rotterdams formulier moet de hoofdvordering ingevuld worden. Oorspronkelijk was dit niet zo in het formulier, waar alleen het maximumbedrag van de garantie vermeld werd, dat berekend was op basis van de hoofdsom plus een opslag (meestal 30%) voor kosten en toekomstige rente. Maar dit gaf aanleiding tot de volgende discussie.

In de vierde alinea van het formulier staat dat de schuldeiser de garantie aanneemt ter opheffing en/of voorkoming van conservatoir beslag op de vermogensbestanddelen van de hoofdschuldenaar voor de vordering, genoemd in de garantie. Soms wordt een vordering aanvankelijk onderschat. Dit kan bijvoorbeeld gebeuren met ladingschadevorderingen. Het schip, dat de beschadigde lading heeft gelost in Rotterdam, wordt in beslag genomen en een voorlopig bedrag voor de vordering moet gegeven worden. Een garantie

wordt gesteld en het schip vaart weg. Later blijkt na verdere expertise aan de wal dat de schade aan de lading groter is dan aanvankelijk geschat door de experts.

In zo'n zaak is er lang geleden een kort geding geweest voor de president van de Rechtbank Rotterdam. Hij heeft toen beslist dat ook in zo'n geval de schuldeiser afstand had gedaan van zijn recht om aanvullende zekerheid te vragen, zodat de schuldeiser geen verdere beslagen mocht leggen om aanvullende zekerheid te verkrijgen. Maar dat was niet de bedoeling van het garantieformulier. Daarom wordt nu de vordering, waarvoor zekerheid gesteld wordt, gekwantificeerd sub (D) en beschreven sub (E). Dit betekent dat wanneer later blijkt dat de vordering hoger is dan aanvankelijk geschat, de schuldeiser opnieuw beslag mag leggen teneinde aanvullende zekerheid te krijgen voor het onverzekerde gedeelte van de vordering.

Vonnis uitvoerbaar bij voorraad

Een steeds terugkerend discussiepunt is of het Rotterdams garantieformulier niet zou moeten bepalen dat de borg al zou moeten betalen wanneer er een vonnis is tegen de hoofdschuldenaar, dat nog niet onherroepelijk is, maar wel uitvoerbaar bij voorraad verklaard is, hetgeen meestal gedaan wordt door de rechter. Het Rotterdams garantieformulier heeft er opzettelijk voor gekozen om dat niet te doen. De redenen daarvoor zijn de volgende.

De status quo wordt veranderd door het opheffen van het beslag tegen een garantie op het Rotterdams formulier. Dit is in het voordeel van zowel de schuldeiser als de hoofdschuldenaar. Het voordeel voor de hoofdschuldenaar is dat hij zijn vermogensbestanddelen weer kan gebruiken, bijvoorbeeld weer kan gaan varen met zijn schip. Als een schip vast zou liggen tot de zaak beslist zou zijn bij de rechtbank, zou de reder failliet gaan, omdat dit jaren kan duren. Maar het opheffen van het beslag tegen een garantie is ook in het voordeel van de schuldeiser. Een schuldeiser is aansprakelijk voor onrechtmatig beslag en de daardoor veroorzaakte schade. Het beslag is onrechtmatig als de schuldeiser de zaak uiteindelijk verliest bij de rechter of bij arbiters om welke reden dan ook. Dit is een risicoaansprakelijkheid. Als een beslag jaren zou blijven liggen, is de schade meestal erg groot en dan zou dus de schuldeiser het risico lopen dat hij aansprakelijk zal worden jegens de hoofdschuldenaar voor een zeer groot bedrag. Aan de andere kant heeft ieder de verplichting om zijn schade te beperken, hetgeen mogelijk is door een garantie te stellen. Als een garantie gesteld wordt, zijn de kosten beperkt tot de garantiekosten. Als een bankgarantie gesteld wordt, zijn de kosten meestal 1% per jaar, maar in maritieme zaken is meestal ook een buitenlandse bank betrokken, die 1% per jaar rekent evenals zijn Nederlandse correspondentbank, zodat de kosten dan in totaal 2% per jaar bedragen. Maar die kosten zijn zeer gering in vergelijking tot de schade, die veroorzaakt zou worden door een beslag, dat jaren zou blijven liggen. Als er een P&I Club- of assuradeurengarantie gesteld wordt, zijn de kosten meestal nihil, hoewel een groot uitstaand garantiebedrag de

verzekeringsstatistiek van een reder kan beïnvloeden, hetgeen kan leiden tot verhoging van zijn aan de Club te betalen premie.

Nog een voordeel voor de schuldeiser bij het stellen van een garantie is dat hij 100% zekerheid heeft door die garantie. Een beslag geeft geen 100% zekerheid. Als andere schuldeisers later ook beslag leggen op hetzelfde vermogensbestanddeel, moeten de beslagleggers de opbrengst van de verkoop van dat vermogensbestanddeel delen. Bovendien gaan dan preferente crediteuren voor. Concurrente crediteuren ontvangen wellicht weinig of niets. Het is niet zo dat een eerder beslag voorrang creëert. Als de hoofdschuldenaar failliet verklaard wordt, vervallen alle beslagen van rechtswege en vallen alle vermogensbestanddelen in de failliete boedel, die door de curator geliquideerd zal worden, terwijl in faillissementen bijna nooit een uitkering gedaan wordt aan concurrente crediteuren. Als een beslag lang blijft liggen, vermindert het beslagene doorgaans in waarde. Een schip kan zelfs zinken.

Het risico wordt dus sterk beperkt voor de schuldeiser wanneer een beslag tegen een garantie wordt opgeheven. Beide partijen profiteren daarvan en waarschijnlijk heeft de schuldeiser nog een groter voordeel dan de hoofdschuldenaar, zodat het redelijk is dat de schuldeiser wacht totdat er een onherroepelijk vonnis of arrest is. De hoofdschuldenaar heeft dan de kans om te appelleren. Als de borg al moet betalen na één ronde in eerste instantie, wanneer het vonnis uitvoerbaar bij voorraad verklaard is, dan bestaat het risico dat de hoofdschuldenaar een pyrrusoverwinning behaalt in hoger beroep, als de hoofdschuldenaar vervolgens niet in staat is om de ten onrechte betaalde bedragen te verhalen op de aanvankelijke schuldeiser. Een en ander is natuurlijk van overeenkomstige toepassing wanneer de zaak in cassatie wordt vervolgd.

De tweede alinea van het formulier

Deze alinea strekt ertoe om het 'verstekgat' te dichten. De hoofdschuldenaar kan ervoor kiezen om verstek te laten gaan en dan zal er tegen hem een verstekvonnis gewezen worden. Voor de hoofdschuldenaar is het soms onmogelijk om zo'n verstekvonnis onherroepelijk te laten worden. Dat lukt in het algemeen alleen wanneer betekend wordt in persoon aan de gedaagde of wanneer de gedaagde een daad van bekendheid met het vonnis heeft gepleegd. Vooral bij betekening aan een buitenlandse debiteur kunnen er problemen ontstaan. Als de debiteur verdwenen is, dan is betekening helemaal niet meer mogelijk.

Het Rotterdams formulier kiest dan voor de mogelijkheid dat het verstekvonnis aan de borg betekend wordt en dat de borg dan moet betalen als er niet binnen zes weken verzet is ingesteld.

De derde alinea van het formulier

Hierin wordt het 'faillissementsgat' gedicht. Als de hoofdschuldenaar failliet verklaard wordt, wordt de procedure tegen hem geschorst. Het idee daarachter is dat alle vorderingen bij de curator moeten worden ingediend. Als er een geschil is tussen de curator en de schuldeiser, dan moet dat uitgediept worden in het kader van het faillissement in de vorm van een renvooiprocedure na betwisting op de verificatievergadering. Dat resulteert dan uiteindelijk in een vonnis. Als de vordering aanvaard wordt door de curator in een verificatievergadering, dan wordt dat neergelegd in het proces-verbaal van die verificatievergadering dat wordt uitgegeven in dezelfde voor tenuitvoerlegging vatbare vorm als een vonnis en dat uitvoerbaar is als een vonnis en gelijkwaardig daaraan.

Maar in de praktijk worden bijna alle faillissementen opgeheven bij gebrek aan baten, terwijl de aanwezige baten dan worden uitgekeerd aan de preferente crediteuren, zodat concurrente crediteuren niets krijgen. Dan komt er dus ook geen verificatievergadering en evenmin een procedure over een mogelijk geschil over een vordering van een concurrente crediteur tegen de gefailleerde. Dan lukt het de hoofdschuldenaar dus niet om een vonnis te verkrijgen tegen de failliete schuldenaar.

Overigens kan het soms ook vele jaren duren voordat er een verificatievergadering komt en de hoofdschuldenaar dient niet genoopt te worden om daarop te blijven wachten.

Het formulier lost dit op door de schuldeiser het recht te geven om de borg te dagvaarden als de hoofdschuldenaar failliet is. Dan moet de rechtbank in de nieuwe procedure tussen de schuldeiser en de borg beslissen hoeveel de hoofdschuldenaar moet betalen aan de schuldeiser. De borg moet dan dit bedrag betalen wanneer de uitspraak in de nieuwe procedure onherroepelijk geworden is.

De vierde alinea van het formulier

Deze is hierboven reeds deels besproken.

Ik voeg hieraan toe dat in deze alinea staat dat conservatoir beslag voorkomen wordt. Dit betekent inderdaad dat executoriaal beslag niet voorkomen wordt. Dit heeft al eerder in de toelichting bij het Rotterdams formulier gestaan. Als er dus een vonnis gewezen is dat nog niet onherroepelijk is maar wel uitvoerbaar bij voorraad verklaard, dan kan de schuldeiser nog niet de borg onder de garantie aanspreken, maar wel executoriaal beslag leggen op vermogensbestanddelen van zijn debiteur en die vermogensbestanddelen executoriaal verkopen. Dit wettelijk recht wil het Rotterdams formulier niet verbieden. Overigens kan een vonnis dat niet uitvoerbaar bij voorraad is verklaard, ook geëxecuteerd worden zolang er geen hoger beroep is ingesteld. Het hoger beroep schorst dan de executie. Overigens kan het natuurlijk in uitzonderingsgevallen zo zijn dat het in strijd met de redelijkheid en billijkheid is dat de schuldeiser, in het bezit van een garantie op Rotterdams formulier, tot zo'n executie van een vonnis dat nog niet onherroepelijk is, overgaat.

Maar uitzonderingsgevallen zijn altijd mogelijk en daarover dient de voorzieningenrechter in kort geding te oordelen. Een standaardformulier kan niet alles regelen.

De vijfde alinea van het formulier

Hierin wordt bepaald dat de garantie beheerst wordt door Nederlands recht en er wordt een rechtskeuze gemaakt voor de rechter in Rotterdam/Amsterdam, waarbij het de bedoeling is dat één van beide plaatsen doorgestreept wordt, hoewel dit vaak vergeten wordt. Als dit vergeten wordt meen ik dat er jurisdictie is zowel voor de rechter in Rotterdam als in Amsterdam.

Overigens staat hier niet dat de rechter in Amsterdam of Rotterdam exclusief bevoegd is. Dat is niet de bedoeling. Er mag ook elders geprocedeerd worden tegen de borg. Dat kan praktisch zijn wanneer de borg een buitenlander is en gevestigd is in een land dat geen executieverdrag met Nederland heeft.

Deze alinea wil dus voor de hoofdschuldenaar de mogelijkheid openen, maar niet de verplichting opleggen, om in Amsterdam of Rotterdam te dagvaarden. Voor een Nederlandse hoofdschuldenaar is dat vaak een aantrekkelijke mogelijkheid, die voorkomt dat er in Nederland geen jurisdictie is, hetgeen zo kan zijn wanneer de borg een buitenlandse vennootschap is.

Dit jurisdictiebeding geldt voor alle geschillen en procedures tegen de borg, ook de speciale procedure ter dichtung van het 'faillissementsgat'.

De zesde en de zevende alinea van het formulier

De zesde alinea verplicht de hoofdschuldenaar om binnen de afgesproken termijn te gaan arbitreran of procederen of de zaak te schikken, bij gebreke waarvan de garantie vervalt. Daar is uiteraard behoefte aan bij de borg en de hoofdschuldenaar. Bij beslag is het ook zo dat de voorzieningenrechter bij het beslagverlof bepaalt dat de hoofdzaak binnen een bepaalde termijn aanhangig gemaakt moet worden. Gebeurt dat niet, dan vervalt het beslag.

In het formulier 2000 is er een zesde alinea bijgekomen om zeker te stellen dat wanneer een tijdig ingestelde procedure van de schuldeiser tegen de hoofdschuldenaar definitief tot resultaat heeft dat er niets wordt toegewezen, de garantie vervalt. Dit om buiten twijfel te stellen dat het effect van de zesde alinea niet is dat de garantie blijft doorlopen als er maar binnen de daar bepaalde tijd een procedure of een arbitrage is begonnen. Immers, dan zou de schuldeiser weer opnieuw kunnen beginnen, bijvoorbeeld bij een andere rechter nadat in de eerste procedure de rechter zich definitief onbevoegd verklaard heeft. Kort samengevat: de schuldeiser krijgt maar één ronde. Hij kan niet iedere keer opnieuw beginnen. Wat de schuldeiser natuurlijk wel kan doen is binnen de in de zesde alinea bepaalde termijn tot behoud van recht arbitrage beginnen en dagvaarden, even-

tueel voor verschillende rechters. Dat mag wel en dan vervalt de garantie pas wanneer al die procedures voor de schuldeiser definitief verkeerd zijn afgelopen. De tekst van de zevende alinea is hier op afgestemd.

Vroeger was de zesde alinea de laatste alinea van het formulier. Die werd weleens helemaal doorgestreept als er toch al gedagvaard was ten tijde van het stellen van de garantie. Dat kon toen. Maar nu moet dat niet meer gedaan worden, omdat anders de zevende alinea in de lucht komt te hangen, daar deze verwijst naar de zesde alinea. Die alinea's moeten allebei altijd gehandhaafd worden en de zesde alinea voorziet ook in het geval dat er al een procedure begonnen is voordat de zekerheid gesteld wordt, door het woord 'voor' in de eerste regel van de zesde alinea.

Bijlage

Rotterdams Garantiefomulier 2000

De ondergetekende (A) verklaart hierbij, onder afstand van alle voorrechten en exceptiën en het bepaalde in artikel 7:855 BW, zich ten behoeve van (B) ('de gewaarborgde') te stellen tot borg voor (C) ('de hoofdschuldenaar(nares)') zulks tot meerdere zekerheid voor de richtige nakoming door laatstgenoemde jegens de gewaarborgde van al datgene, tot betaling waarvan de hoofdschuldenaar(nares) ingevolge in kracht van gewijsde gegane beslissing van de bevoegde rechter, gewezen tegen de hoofdschuldenaar(nares) ingevolge rechtsgeldige arbitrale beslissing die niet of niet langer onderhevig is aan hoger beroep of ingevolge minnelijke regeling tegenover de gewaarborgde zal blijken verplicht te zijn voor hoofdsom, rente en kosten ter zake van een vordering, thans door de gewaarborgde begroot op (D), wegens (E).

Onder 'in kracht van gewijsde gegane beslissing' wordt mede verstaan een aan de ondergetekende betekend verstekvonnis gewezen tegen de hoofdschuldenaar(nares), waartegen binnen zes weken na de datum van die betekening geen verzet is gedaan.

In geval van faillissement van of surseance van betaling verleend aan de hoofdschuldenaar(nares) of in geval van toepassing van een schuldsaneringsregeling op de hoofdschuldenaar(nares) is de gewaarborgde gerechtigd in een procedure tegen de ondergetekende de betalingsverplichting van de hoofdschuldenaar(nares) te laten vaststellen in welk geval de ondergetekende aan de gewaarborgde zal betalen hetgeen de hoofdschuldenaar(nares) zal blijken verplicht te zijn blijkens vaststelling bij in kracht van gewijsde gegane beslissing in die procedure.

Deze borgtocht wordt gesteld zonder enigerlei prejudice (ook niet ten aanzien van enige wettelijke beperking van aansprakelijkheid) en tot een maximumbedrag van (F) zulks ter opheffing en/of voorkoming van conservatoir beslag terzake voormeld op (G).

Deze borgtocht wordt beheerst door Nederlands recht. De rechter te Rotterdam/Amsterdam zal (mede) bevoegd zijn om van geschillen en vorderingen betreffende deze borgtocht kennis te nemen.

Deze borgtocht vervalt indien niet voor, of binnen (H) maanden na dagtekening dezes terzake voormeld een vordering als bovenbedoeld voor de bevoegde rechter of, zoals hierboven in de derde alinea bepaald, tegen de ondergetekende is ingesteld, een akte van compromis is ondertekend c.q. de benoeming van één of meer scheidslieden ingevolge een arbitraal beding is aangezegd, verzocht of voorgesteld, dan wel een minnelijke regeling tot stand is gekomen.

Deze borgtocht vervalt tevens indien de door de gewaarborgde binnen de in de vorige alinea genoemde termijn ingestelde procedure of procedures voor de rechter of voor arbiters alle geleid hebben tot een onherroepelijke onbevoegdheidsverklaring of niet-ontvankelijkverklaring of afwijzing van de vordering, of van instantie vervallen verklaard zijn bij onherroepelijke uitspraak of definitief zijn ingetrokken door de gewaarborgde terwijl er geen minnelijke regeling tot stand is gekomen.